

A Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év január hó 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2019. év január hó 30. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntette miatt Sz. A. és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év június hó 21. napján kelt 22.B.1060/2016/154. számú ítéletét Sz. A. I. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

A cselekményének minősítésénél a rendbeliségre és a folytatólágosságra utalást mellőzi és a Btk. 396. § (5) bekezdés b) pont II. fordulatát is megjelöli.

A halmazati büntetésre utalást mellőzi.

A pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezést akként helyesbíti, hogy a meg nem fizetett pénzbüntetést 1.500.-(egyezer-ötszáz) forintonként kell 1 (egy) napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

Az eljárás során Rkv.II.82-83/2012. szám alatt lefoglalt cukorra vonatkozó ítéleti rendelkezést akként változtatja meg, hogy megállapítja, hogy az az állam tulajdonába kerül.

Sz. A. I. r. vádlott tényleges tartózkodási helye: Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézet.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Sz. A. I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2018. június 21. napján kihirdetett 22.B.1060/2016/154. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Sz. A. I.r. vádlottat 2 rendbeli folytatólágosan elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pont és (5) bekezdés b) pont], H. J. II.r. vádlottat és K. Z. III.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont], N. T. IV.r. és P. Sz. V.r. vádlottakat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pont és (4) bekezdés a) pont], míg B. J. VI.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pont és (2) bekezdés a) pont]. Ezért Sz. A. I.r. vádlottat halmazati büntetésül 6 év szabadságvesztésre, 6 év gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltásra, 100 napi tétel 1500,- forint napi tétel összegű, mindösszesen 150.000,- forint pénzbüntetésre, továbbá 6 év közügyektől eltiltása mellékbüntetésre, H. J. II.r. vádlottat 1 év 8 hónap – végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltásra, K. Z. J. III.r. vádlottat 1 év 2 hónap – végrehajtásában 2 évi próbaidőre

felfüggesztett – szabadságvesztésre és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltásra, N. T. IV.r. vádlottat 2 év – végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztésre, 3 év gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltásra, valamint 100 napi tétel 1000,- forint napi tétel összegű, mindösszesen 100.000,- forint pénzbüntetésre, P. Sz. V.r. vádlottat 2 év – végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre – és 100 napi tétel 1000,- forint napi tétel összegű, mindösszesen 100.000,- forint pénzbüntetésre, míg B. J. VI.r. vádlottat 250 napi tétel 2000,- forint napi tétel összegű, mindösszesen 500.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetések végrehajtási fokozatát – H. J. II.r., K. Z. J. III.r., N. T. IV.r. és P. Sz. V.r. vádlottak tekintetében a végrehajtás elrendelése esetén – börtönben állapította meg azzal, hogy legkorábban a büntetés 2/3 részének a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendelkezett a pénzbüntetések megfizetéséről és meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre történő átváltoztatásuk módjáról. K. Z. J. III.r. vádlottal szemben 125.000,- forint összegre vagyonelkobzást rendelt el. Határozott a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A Fővárosi Törvényszék ítéletét annak kihirdetésekor az ügyész valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette. Sz. A. I.r. vádlott a fellebbezés okának és céljának megjelölése nélkül, védője bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében fellebbezést jelentett be. K. Z. J. III.r. vádlott és védője, N. T. IV.r. vádlott és védője, P. Sz. V.r. vádlott és védője, továbbá B. J. VI.r. vádlott és védője az ítéletet tudomásul vette. H. J. II.r. vádlott védője a fellebbezés bejelentésére 3 napot tartott fenn, majd 2018. július 02. napján kelt nyilatkozatában az ítéletet a II.r. vádlott képviselőjében tudomásul vette. H. J. II.r. vádlott a vele 2018. július 02. napján kézbesítés útján közölt ítéletet ugyancsak tudomásul vette.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Törvényszék 22.B.1060/2016/154. számú ítélete K. Z. J. III.r., N. T. IV.r., P. Sz. V.r. és B. J. VI.r. vádlottak tekintetében helyesen 2018. június 21. napján, míg H. J. II.r. vádlott esetében 2018. július 02. napján jogerőre emelkedett.

Sz. A. I.r. vádlott 2018. július 01. napján kelt írásos fellebbezés indokolásában a vele szemben kiszabott 6 évi szabadságvesztést eltúlzottnak tartotta. Kiemelte, hogy rendezett életkörülmények között él férjével és a középiskolás gyermekével. Háztartásukban két idős nagyszülőt is gondoznak. Férje rengeteget dolgozik, így szabadságvesztésre ítéltése esetén az idős hozzátartozók ellátása, továbbá gyermeke nevelése és felügyelete veszélybe kerül. A Fővárosi Törvényszék ítéletével kapcsolatban felhívta a figyelmet arra, hogy a védelem által megbízott dr. M. I. igazságügyi könyvszakértő szakvéleményében megállapította, hogy a vádirati tényállásban írtak minden kétséget kizáróan nem bizonyíthatók. Az eljárás során bevont szakértők egybehangzóan nyilatkoztak arra, hogy az érintett társaságok iratai sok esetben hiányoznak, eltűntek, az iratanyag rendkívül hiányos. Az adóhatóság csak a láncügylet köztes szereplőit vizsgálta, a M. C. végfelhasználó esetében a beszerzést valósnak fogadta el. A hatályos törvényi szabályozás szerint azonban ha az egyik oldalon a beszerzés valós, a számla a kiállítónál sem lehet fiktív, hiszen akkor annak ÁFA tartalma az adólevonási jogot gyakorló adóalanynál sem helyezhető levonásba. Emiatt az Európai Bíróság is elmarasztalta az adóhatóságot, amikor a beszállítónál található szabálytalanság miatt az adólevonási jog gyakorlását megtagadta. Sérelmezte, hogy a bíróság a védelem által szakértőként felkért személy részére a kijelölt iratokról másolat készítését nem engedélyezte, ezzel a teljes körű szakértői vélemény elkészítését akadályozta. Ugyanakkor a nyomozás során beszerzett iratanyag sem teljes, számos hiányosságot mutat, az iratkezelés és átadás nem kellően dokumentált, következésképpen a vádat alátámasztó könyvszakértői vélemény sem lehet megalapozott. A NAV és a bíróság által kirendelt szakértő megállapításai csupán becslésen alapulnak. Ezt igazolja, hogy a bíróság által kirendelt könyvszakértő a tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy sztornó számlákkal

a vádlott által képviselt társaságok anyagában nem találkozott. Ezek azonban a bírósági eljárás során előkerültek. Utalt arra is, hogy a D. F. Bt. 1996-ban alakult, nem pedig 2006-ban. Az igazságügyi írásszakértői vélemény nem rögzíti, hogy maga bármely más társaság nevében számlát állított volna ki. Hangsúlyozta, hogy az, miszerint a lánckereskedelem résztvevői ismerik egymást vagy a beszállítókat nem bűncselekmény, ahogyan az sem, hogy maga egy beszállító címét vagy elérhetőségét rendelkezésre bocsátja. Mindenki a saját cégért felelős, az általa képviselt társaságok tevékenysége a pénzügyi és számviteli szabályoknak megfelelt. Az, hogy a köztes cégek hogyan működtették a számviteli, könyvelési rendszerüket, az ő terhére nem róható. Kifejtette továbbá, hogy szeretné a részére küldött idézéseken feltüntetett különösen védett tanú vallomását megtekinteni, kérte továbbá ismételt írásszakértői vélemény beszerzését arra hivatkozással, hogy tőle írásminta vételére nem került sor.

A 2018. szeptember 13. napjára keltezett beadványában a P. A. igazságügyi könyvszakértő által készített szakvéleménnyel kapcsolatos kifogásait ismételte meg. Megerősítette, hogy az általa működtetett társaságok valós tevékenységet végeztek, minden kötelezettségüknek eleget tettek, a láncolatban részt vevő cégek működéséért maga felelősséggel nem tartozik, ez irányú tevékenységükre rálátása nem volt. Az ügyészi perbeszédben előadottakkal kapcsolatban kiemelte, hogy az ott felsorolt érvek – raktározási kapacitás hiánya, likviditási problémák – az ügylet jellegénél fogva nem olyanok, melyek alapján a fiktív számlák kiállítására megalapozott következtetés lenne vonható. Előadta, hogy a V. V. Kft-t Ó. T. révén ismerte meg, akinek meghatalmazása is volt, hogy a társaság nevében eljárjon. Nem helytálló az sem, hogy az ügyletben szereplő társaságok tagjait ő határozta volna meg. Az ügyletekben szereplő N. É., L. M., L. Z. nevű társaságok, továbbá D. Á. és társai mind Győrhöz és Ó. T.-hez köthetők. Nem alapos azon ügyészi hivatkozás sem, miszerint a Z. Kft. képviselőjének nem volt kereskedelmi tapasztalata, hiszen már előtte is a tyukodi konzervgyárba kívánt szállítani, amit A. I. záhonyi lakos is alá tud támasztani. A cég ügyeit K. Z.-né intézte. Kifogásolta, a törvényszék ítélete 42. oldalának 6. bekezdésében rögzített azon megállapítást miszerint a NAV és a szakértő által vizsgált iratanyag mennyiségét a védelem nem sérelmezte, hiszen ezt a bírósági eljárás során könyvelőjével együtt több alkalommal is jelezték. Nem vette figyelembe a törvényszék azt sem, hogy maga az eljárás során társaival ellentétben következetes előadásokat tett. A hiányos iratok alapján a bűnösségét kétséget kizáróan megállapítani nem lehet. Ellentmondásosnak tartotta azt az érvelést, mely egyik oldalról megkérdőjelezi, hogy saját cégeit egymaga képes lett volna irányítani, hiszen ez esetben ugyanezt a további cégek esetében sem tudta volna megtenni. Sérelmezte, hogy a bíróság súlyosító körülményként értékelte kezdeményező szerepét, valójában azonban társai nem a felhívására cselekedtek, őket más személyen keresztül ismerte. Iratellenesnek tartotta továbbá az 50. oldal 8. bekezdésében írtakat, miszerint az áru ellenértékét élettársa fizette meg, erre ugyanis bizonyíték nem áll rendelkezésre, ez az összeg a mai napig tartozásként van nyilvántartva.

A védő a Fővárosi Ítéletábrára 2019. január 23. napján érkezett beadványában az ítélettel szemben felmentésért bejelentett fellebbezését módosított tartalommal, az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. Indokolásában előadta, hogy a védencével szemben kiszabott aránytalanul súlyos, mind a terhére rótt cselekményt, mind pedig a társaival szemben kiszabott büntetéseket tekintve. Az eljárás tárgyát képező időszak 2011. II. negyedétől 2012. I. negyedéig tart, azóta jelentős időmúlás következett be. Hivatkozott arra is, hogy a R. L. a M. C. Zrt. kereskedelmi vezetője, továbbá N. L. a R. A. P. Kft. ügyvezetője egyaránt megerősítette, hogy az üzletkötőként jelentkező Sz. A. által képviselt társaságoktól külföldről, cseh illetve lengyel származású cukrot vásároltak, a szállítást nem ők végezték. Azok rendben megtörténtek, beszerzések valósak voltak. Felhívta a figyelmet arra, hogy a 2006/112. irányelv 167. cikke, 168. cikk a) pontja és a 273. cikkével ellentétes az a nemzeti gyakorlat, miszerint az adóhatóság az adólevonás jog gyakorlását azzal tagadja meg, hogy az adóalany nem győződött meg arról, a számla

kibocsátója adóalany-e, rendelkezik-e a termékkel, képes-e azok szállítására, illetve, hogy az adó bevallási vagy fizetési kötelezettségének eleget tesz-e. P. A. igazságügyi könyvszakértő szakvéleménye sem tartamilag, sem módszerében nem támasztja alá teljes körűen a vádat. A gazdasági eseményeket tételesen nem vizsgálta, pusztán az adóhatóság megállapításait vette át. Eközben maga is elismerte, hogy a szükségesnél jóval kevesebb iratanyag állt rendelkezésre, noha a nyomozó hatóság nagy mennyiségű iratot foglalt le és szállított el Sz. A.-tól, illetve könyvelőjétől K. J.-nétől. K. J.-né tanúvallomásában kijelentette azt is, hogy a cégek működése és könyvelése a jogszabályoknak megfelelően történt. Tévesnek tartotta a szakértő azon következtetését miszerint a vizsgált gazdasági események azért nem valósultak meg, mert a kereskedői láncolatban részt vevő társaságok nem birtokolták az árut, csupán számlázási láncot alkottak. Azzal a megállapításával sem lehet egyetérteni, hogy a társaságok működése a gazdasági racionalitást nélkülözte. A láncügylet bevált üzleti gyakorlat, a bonyolító személye azért fontos, mert ő tud megfelelő árszintet elérni. A szakértő szerint nem elégségesek a megrendelések, a keretszerződések és a megállapodások az ügyletek valós voltának igazoláshoz, ezzel szemben kialakult hazai és uniós gyakorlata van annak, hogy mi határozza meg egy adott gazdasági esemény valódiságát. Az eljárás során nem került megvizsgálásra az sem, hogy miért nem állnak a dokumentumok teljes körűen rendelkezésre annak ellenére, hogy jelentős mennyiségű iratanyag lefoglalására került sor. Lényeges megállapítása a szakértői véleménynek, hogy a fellelt megrendelők és a további dokumentumok szinkronban vannak-e, mert ez bizonyítéka a gazdasági események valódiságának, amit alátámasztanak a banki utalások is. Összességében megállapítható, hogy P. A. igazságügyi szakértő a megalapozott véleményadáshoz szükséges szakértői munkát nem végezte el. Felhívta a figyelmet arra, hogy a láncügylet esetében a termék szállítása az első értékesítőtől közvetlenül a végső beszerzőhöz történik és bár több értékesítés zajlik, csak egy feladás, illetve fuvarozás van. A termék útja nem követi az egyes számlázásokat. Közösségen belüli beszerzés esetén pénzügyileg rendezendő adófizetési kötelezettség nincs, a fizetendő és levonható ÁFA összege megegyezik. A szakértői vélemény megállapításai szerint a belföldi beszerzés utáni mintegy 160 millió forint összegű levonható ÁFA nem valós, ezért fizetési kötelezettség keletkezik. Ugyanakkor sem az adóhatóság, sem pedig a szakértő részéről nem került bizonyításra, hogy az ezen számlákon szereplő értékesítések valósak-e. Miután a számlák fiktív volta nem bizonyított az adóhiányra sem vonható kétséget kizáró következtetés. A könyvszakértői vélemény is megállapítja, hogy az áru fedezete rendelkezésre állt, az áruk külföldi beszerzése bizonyított, az áru a végső felhasználó telephelyére megérkezett, az árumozgásokkal kapcsolatos pénzügyi rendezésre sor került. A vádlott feladata a koordinálás és a szervezés volt. Az nem lehet bizonyító tény, hogy a köztes cégek milyen feltételekkel működtek, milyen eszközállományuk volt, illetve hogyan működtették a számviteli és könyvviteli rendszerüket. Mindezek alapján a vádirati tényállás kétséget kizáróan nem bizonyítható.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.616/2018/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A releváns bizonyítékokat megvizsgálta, értékelte és a tényállást a vádlotti tagadással szemben mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg. Az megalapozott, helyesbítésre – számítási hibára visszavezethetően – a 26. oldal utolsó bekezdését illetően annyiban szorul, hogy az I.r. vádlott által befogadott fiktív számlák összege az ott szereplő 107.298.291,- forint helyett 107.418.693,- forint, továbbá az ítélet 31. oldal 5. bekezdésében az 1. tényállási ponthoz kapcsolódóan nyilvánvaló elírás miatt 107.298.289,- forint szerepel, ami helyesen az előbb megjelölt összeg, míg a 2. tényállási ponthoz kapcsolódóan 160.957.754,- forint, ami helyesen 160.957.751,- forint. A felmentést célzó védelmi fellebbezések tekintettel arra, hogy azok a bíróság mérlegelési jogkörében megállapított, megalapozott ítéleti tényállást támadják, eredményre nem vezethetnek. A törvényszék eleget tett indokolási kötelezettségének is. Részletesen számot adott arról, hogy a tényállást a vádlott

tagadással szemben mely bizonyítékokra és miért alapította. Helyesen indokok mentén vetette el K. J.-né könyvelő tanúvallomásában és a magánszakértőként felkért M. I. véleményében foglaltakat is. Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére tévedett ugyanakkor a cselekmény jogi minősítése során. A bírói gyakorlat szerint ugyanis a költségvetési csalás büntette törvényi egység, ez esetben pedig közömbös, hogy az elkövetési magatartást hány adójogviszonnyal összefüggésben tanúsították, a terhelti cselekmény helyesen egy rendbeli bűncselekményként értékelendő. A büntetés kiszabása során releváns körülményeket feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte, a kiszabott büntetés ezek alapján megfelelő, a büntetés célok elérésére alkalmas. Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 22.B.1560/2016/154. számú ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, az I.r. vádlott cselekményének minősítésénél a folytatólagosságra utalást mellőzze, azt egy rendbeli bűncselekmények minősítse. Egyebekben az ítéletet a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott és védője indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a védelem által felkért dr. M. I.-t az eljárásba szakértőként vonja be és véleményét tegye a bizonyítás anyagává. A másodfokú bíróság a terhelti és védői indítványt elutasította.

A védő perbeszédében érdemben a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakkal egyezően szólt fel. A cselekmény minősítésével kapcsolatban az üzletszerűség mellőzését, majd az időmúlásra az eljárás időtartamára és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség csekély fokára figyelemmel a büntetés enyhítését és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

Sz. A. I.r. vádlott a személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy azokban az elsőfokú ítéletben írtakhoz képest érdemi változás nem történt. 25 éve él élettársi kapcsolatban, élettársa jelenleg műanyag nyílászárókkal foglalkozik, tevékenységéből 350.000,- forint jövedelemre tesz szert. Gyermeke 18 éves, jelenleg is tanul, tartásra szorul, csakúgy mint a háztartásban élő nagyszülők. Állította, hogy a lakcímeként szereplő ingatlan anyósa tulajdona, azon mindösszesen haszonélvezettel rendelkeznek. Az ügy érdemével kapcsolatban kiemelte, hogy a cukorüzlettel véletlenül került kapcsolatba, az a milliárdos forgalom ellenére – az alacsony haszonkulcs miatt – csak kevés hasznot eredményezett. Maga Áfásán vásárolt és Áfásán is adott el, ez is volt a célja, szándékosan bűncselekményt nem követett el. Kezdetben üzletkötőként dolgozott és csak később kezdett bele a tényleges kereskedésbe. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a Magyar Cukorral az ezt megelőző időszakban is volt már szerződése, mely hasonló konstrukcióban működött azt azonban senki nem kifogásolta. A tevékenységét alapvetően interneten keresztül végezte, nem volt kötelező az árut raktárba beszállítani, az mehetett rögtön a végső vevőhöz. Alapvetően üzletkötői tevékenységet végzett. Összességében a vele szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítésére tett indítványt azzal, hogy bv. intézetbe kerülése óta egészségi állapota jelentősen megromlott, az intézeti ellátás nem megfelelő. Fogva tartását megelőzően méhét eltávolították, porckorongsérvtben csonttritkulásban szenved, gyomorfekélyére rendszeres gyógyszeres kezelésben részesül.

A védő csatolta a vádlott élettársának jövedelemigazolását, továbbá a háztartásban élő idős szülők ellátásával kapcsolatos igazolásokat, melyek szerint 72.020,- Ft, illetve 99.540,- Ft összegű ellátásban részesülnek, F. A. élettárs a C. T. Bt. alkalmazottjaként havi 350.000,- Ft jövedelemre tesz szert.

Sz. A. I.r. vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

Az 1998. évi XIX. törvény 323.§-a alapján bejelentett, a fellebbezés okát és célját nem rögzítő I.r. vádlotti és a felmentést célzó, utóbb enyhítés irányában fenntartott, de tartalma szerint az elsőfokú ítélet megalapozottságát és a bűnösségre vont következtetést is vitató védői fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. év június hó 21. napján kelt 22.B.1060/2016/154. számú ítéletét a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590.§ (9) bekezdésére is figyelemmel Sz. A. I.r. vádlott vonatkozásában bírálta felül. A felülbírálat e vádlott tekintetében – arra tekintet nélkül, hogy ki és milyen okból fellebbezett – a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetésre és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet I.r. vádlottal szemben 2 rendbeli, egy esetben bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt az eljárást megszüntette és e rendelkezését jogorvoslati támadás nem érte, az a felülbírálat tárgyát a Be. 590.§ (8) bekezdése alapján nem képezte.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az új büntetőeljárási törvény (a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.)) az elsőfokú ítélet kihirdetését követően, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 01. napjától lépett hatályba. Az eljárási cselekmények törvényes voltát azonban a foganatosításuk idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.). Ezzel kapcsolatosan a Be. 870. § (1) bekezdése is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítéltábla a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta; míg a másodfokú eljárás során a Be. 868.§ (1) bekezdése alapján a Be. rendelkezései érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást az 1998. évi XIX. törvényben foglalt eljárási szabályokat betartva, kellő alapossgal és körültekintéssel folytatta le. Az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezéséhez vezető a Be. 607-608.§-aiban meghatározott, valamint az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Miután a bíróság a védelem által felkért M. I. könyvszakértőnek az eljárásba szakértőként történő bevonását az 1998. évi XIX. törvény 112.§ (2) bekezdésében írt jogkörével élve megtagadta, nevezett az ügyben szakértőként nem vett részt, a szakértők jogai nem illették meg, ahogyan a kötelezettségek sem terheltek. Így az, hogy az eljáró bíróság részére az iratbetekintés és másolatkéres jogát közvetlenül nem biztosította az eljárási szabályokkal összhangban álló volt. A vádlotti fellebbezés okán megjegyzi a másodfokú bíróság azt is, hogy különösen védett tanú vallomása az ügyben bizonyítékként nem szerepel.

A törvényszék betartotta a bizonyítás törvényességével kapcsolatos egyéb lényeges eljárási rendelkezéseket is, a terheltek, a tanúk és a szakértő figyelmeztetései törvényesek voltak, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek.

Ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett. Az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta. A releváns bizonyítékokat maradéktalanul beszerezte és a tárgyalás anyagává tette, ítéletében a kellő részletességgel, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően egyenként és összességükben is értékelte. Tekintettel arra, hogy az ügyben kirendelt írásszakértő rendelkezésére állt az I.r. vádlott spontán írásmintája (nyom.ir. 2.kötet 137.o, 145.o), a másodfokú bíróság nem találta alaposnak a vádlott fellebbezése indokolásában kifejtett – a másodfokú eljárásban már meg nem ismételt – további írásszakértői vélemény beszerzésére irányuló indítványát, különös figyelemmel arra is, hogy a felek valós ügyleti szándéka

a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ennek eredményétől függetlenül az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint is kétséget kizáróan megállapítható volt. A vádlott és védője által a másodfokú eljárásban előterjesztett, a védelem által megbízott M. I. adószakértőnek az eljárásba szakértőként történő bevonását célzó indítványával kapcsolatban az ítéletábra arra kíván rámutatni, hogy az elsőfokú eljárás idején hatályos 1998. évi XIX. törvény 112.§ (2) bekezdése a védelem által felkért személy eljárásba szakértőként történt bevonásáról való döntést a bíróság mérlegelésére bízta. Ennek megtagadása kétségtől azt eredményezi, hogy a felkért személy az eljárásban a szakértői minőségével összefüggő jogokat közvetlenül nem gyakorolhatja, ugyanakkor nem jelenti azt, hogy véleménye ne képezne bizonyítékot. Amennyiben ugyanis a bíróság vagy az ügyész a felkért személy bevonását megtagadja, az elkészített vélemény az okiratra vonatkozó szabályok szerint használható fel [1998. évi XIX. tv. 112. § (3) bek.]. Az okirat is bizonyítási eszköz [1998. évi XIX. tv. 76. § (1) bek.]. A felkért szakértő véleménye akkor sem veszíti el okirati bizonyíték jellegét, ha készítőjét a bíróság szakértőként nem vonja be az eljárásba. Tehát mindazzal amit - a felkért szakértő be nem vonása folytán - az okiratként értékelt vélemény tartalmaz, a bíróságnak el kell számolnia. A bevonás hiánya „csupán” azzal jár, hogy a felkért szakértő nem válik eljárásjogi értelemben vett szakértővé (nem idézhető, nem végezhet vizsgálatot, nem kérdezhet, nem kérdezhető, nem tehet észrevételt és így tovább, azaz nem gyakorolhatja a kirendelt szakértőt megillető jogokat, nem hívható fel a véleményével kapcsolatos felvilágosításra, nem rendelhető el a véleményének kiegészítése és így tovább, vagyis nem terhelik a kirendelt szakértőre vonatkozó kötelezettségek). (BH.2018.294.) A jelen ügyben a törvényszék az eljárásba szakértőként be nem vont M. I. szakértői véleményét okirati bizonyítékként mérlegelési körébe vonta, azt a 2018. június 21. napján tartott tárgyaláson ismertette (22.B.1060/2016/154.sz. jkv.), azzal kapcsolatban az ügyben kirendelt szakértőt is nyilatkoztatta, így a szakértőként történő bevonás megtagadása felderítetlenséget nem eredményezett. Ezért az ítéletábra a védelem másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványát – a Be. 594.§ (1) bekezdésében írt feltételek hiányában – elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a vádra történő utalás körében annyiban pontosítandó, hogy az ítélet 6. oldalának 2. bekezdésében hivatkozottakkal szemben az ügyész Sz. A. I.r. vádlott bűnösségét a költségvetési csalás büntette esetében is tettesként indítványozta megállapítani. (154. sz. jkv. 12. o utolsó bek.)

A vádlott személyi körülményei a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata és a védelem által csatolt okiratok alapján annyiban kiegészítendő, illetve helyesbítendő, hogy élettársa a C. T. Bt. alkalmazásában jelenleg műanyag nyílászárókkal foglalkozik, melyből havonta 350.000,- Ft jövedelemre tesz szert. A háztartásban élő idős szülők 72.020,- Ft, illetve 99.540,- Ft ellátásban részesülnek. Fogva tartását megelőzően méhét eltávolították, porckorongsérvtben csonttritkulásban szenved, gyomorfekélyére rendszeres gyógyszeres kezelésben részesül. Az I.r. vádlott a S. N. és társai ellen költségvetési csalás büntette miatt a NAV Közép-Magyarországi Bűnügyi Igazgatóságán 60300-398/2017.bü. számon folyamatban lévő bűnügyben továbbra is letartóztatásban van, vádemelésre ezidáig nem került sor.

A megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban hiányosan, illetve a cégnyilvántartás adataival ellentétesen tartalmazza a vádlott által képviselt D. F. Bt., illetve D.-T. Kft. felszámolásával kapcsolatos adatokat, az ítélet 26. oldalának utolsó bekezdésében iratellenesen rögzíti a D. F. Bt. által 2011. III. negyedévében a Z. Kft.-től befogadott számlák ÁFA tartalmát, az ítélet 31. oldalának 5. bekezdésében – nyilvánvaló elírás folytán – iratellenesen és az Art. kerekítési szabályait figyelmen kívül hagyva rögzíti mind az 1. mind pedig a 2. tényállási ponttal kapcsolatos elkövetési értéket, a

költségvetést ért teljes vagyoni hátrány összegének meghatározását pedig elmulasztja. A tényállás ezért hiányos, részben pedig iratellenes, így az ítélet a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és c) pontjában írt okokból részlegesen megalapozatlan.

Miután azonban e hiányosságok a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján maradéktalanul kiküszöbölhetők, az elsőfokú ítélet ezen hibái a felülbírálat során is orvosolhatóak voltak az alábbiak szerint:

Az ítélet 8. oldalának első bekezdését követően a tényállást a cégnyilvántartás adatai alapján azzal egészíti ki, hogy „A D. F. Bt. felszámolását a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma 2017. július 11. napjával rendelte el, majd a felszámolást 2018. augusztus 24. napján befejezte és a társaságot a cégnyilvántartásból törölte.”

Az ítélet 8. oldalának harmadik bekezdését a cégnyilvántartás adatai alapján azzal egészíti ki, hogy „A D.-T. Kft. felszámolását a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma 2016. február 26. napjával rendelte el, majd a felszámolást 2017. június 20. napján befejezte és a társaságot a cégnyilvántartásból törölte.”

Az ítélet 26. oldalának utolsó bekezdésében a vádlott, mint a D. F. Bt. képviselője által 2011. III. negyedévében a Z. Kft-től befogadott számlák ÁFA tartalma az ítélet 13. oldalán helyesen feltüntetettek szerint 13.623.598,- Ft.

Az ítélet 31. oldalának 5. bekezdésében Sz. A. I.r. vádlott az áfa levonási jog jogellenes gyakorlása révén a tényállás 1. pontjában írtakkal összefüggésben, az Art. kerekítési szabályaira is figyelemmel helyesen 107.298.000,- Ft , a tényállás 2. pontjával kapcsolatban pedig 160.957.000,- Ft, mindösszesen 268.255.000,- Ft vagyoni hátrányt okozott a költségvetésnek.

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A fellebbviteli főügyészség átiratával összefüggésben itt szükséges utalni arra, hogy ugyan a törvényszék a vádlott, mint a D. F. Bt. képviselője által 2011. III. negyedévében a Z. Kft-től befogadott számlák ÁFA tartalmát az ítélet 26. oldalának utolsó bekezdésében nyilvánvaló elírás miatt 13.744.000,- Ft-ban jelölte meg, azonban az 1. tényállási ponttal összefüggésben keletkezett mindösszesen 107.298.291,- Ft összegű elkövetési érték meghatározásakor a helyes – 13.623.598,- Ft-os összeggel számolt – így az erre vonatkozó megállapítása helytálló volt. A vádlotti fellebbezésben írtak kapcsán rögzítendő, hogy a cégnyilvántartás adatai és a vádlott elsőfokú bírósági eljárásban tett vallomása szerint is a D. F. Bt. 2006. évben alapult. (20.sz. jkv. 7.o)

A Fővárosi Törvényszék kiemelkedő színvonalon tett eleget indokolási kötelezettségének is. Ítélete 31-47. oldalain részletesen bemutatta a terhelt védekezését, a rendelkezésre álló bizonyítékokat és helytálló érvek mentén fejtette ki, hogy a vádlottnak a láncügyletek mögötti gazdasági események valóságát és azon keresztül adólevonási joga jogszerű gyakorlását állító előadásával szemben, mely bizonyítékok alapján és milyen indokok mentén vont következtetést arra, hogy az ügyletek köztes szereplői esetében a valós ügyleti szándék hiányzik, az adásvételekre kifejezetten az ÁFA fizetési kötelezettség kijátszása, illetve az adólevonási jog jogszerű gyakorlása látszatának keltése, végső soron az adóbevétel jogosulatlan csökkentése érdekében került sor. A láncügylet törvényes voltával kapcsolatos terhelti és védői fellebbezések kapcsán utalni kell arra, hogy az adóelőny eredményező ügylet önmagában valóban nem jogellenes. Amennyiben azonban az ügylet célja nem gazdasági tevékenység tényleges folytatása, csak a hozzáadott-értékadó levonása, az már nem jogszerű, sőt, kimeríti a joggal való visszaélést. (Kúria Kfv.I.35.005/2012/7.sz.) A Kúria a BH.

2017.199. számon közzétett eseti döntésében elvi élel mutatott rá arra is, hogy az áfalevonási jog érvényesítésénél az alábbi logikai lépéseket kell követni: először azt kell vizsgálni, hogy van-e ésszerű gazdasági indoka a láncolat létrejöttének, a második vizsgálandó szempont pedig, hogy keletkezett-e a láncolatban adóelőny. Ha ez a két feltétel megállapítható, akkor vizsgálni kell az Európai Unió Bírósága által kidolgozott klauzulát: vajon a számlabefogadó tudott vagy tudnia kellett arról, hogy adókijátszásban vett részt. E vizsgálatot a törvényszék maradéktalanul elvégezte. A vádlott által képviselt társaságok ítéleti tényállásban megállapított belföldi cukorértékesítését érdemben Sz. A. I.r. vádlott sem vitatta, azt a végső felhasználó képviselőinek tanúvallomásai, a szakértői vélemény és az okirati bizonyítékok (számlák, szállítólevelek, bevallások stb.) is alátámasztották. Magatartása tehát – védekezésével szemben – semmiképpen sem üzletkötői magatartás, hanem termékértékesítés. Az előzetesen felszámított áfa alapját képező gazdasági események kapcsán a törvényszék gazdasági társaságoként adott számot azokról a bizonyítékokról és körülményekről melyek alapján a gazdasági események fiktív voltára, a fiktív számlák könyvelésbe történő beállítására és ezzel összefüggésben az adóbevétel csökkentésére, továbbá a vádlott erre irányuló szándékára ítéleti bizonyossággal következtetés vonható. Érveivel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett. A cukor lényegében azonos forrásából, az I.r. vádlott e gazdasági szereplővel és a végső felhasználókkal egyaránt fennálló közvetlen kapcsolatából, a beiktatott társaságok működésének körülményeiből, a gazdasági ésszerűség hiányából és Sz. A. beszámoló társaságok működésében játszott szerepéből, e társaságok képviselőinek az elsőfokú ítéletben iratszerűen részletezett nyilatkozataiból a belföldi beszerzések fiktív volta, az I.r. vádlottnak az adóbevétel jogosulatlan csökkentésére irányuló szándéka, az e célból kifejtett aktív szervező tevékenysége aggálytalanul megállapítható. A kereskedelmi lánc köztes szereplőinek bevonása nem szolgált más célt, minthogy a vádlott a valójában nem létező belföldi termékbeszerzései utáni Áfát levonásba helyezve az adóbevételt jogosulatlanul csökkentse. E megállapítást és a vádlotti felelősséget nem gyengíti az sem, hogy Sz. A. e társaságokkal esetleg nem közvetlenül, hanem más személyen keresztül került kapcsolatba. Amennyiben pedig az adólevonási jog alapját képező gazdasági események fiktívek, a fiktív számlák könyvelésbe történt beállítására az adóbevétel csökkentése érdekében került sor, és azzal összefüggésben a költségvetés bevétele is csökkent nem pusztán az adólevonási jog visszaélészerű gyakorlásáról van szó, hanem a büntetőjogi felelősség is megállapítható. Az elsőfokú bíróság az ítélete 42. oldalának 7. bekezdésében helyesen mutatott rá arra is, hogy a tényállásban írt cselekmények vonatkozásában a vádlott bűnösségét a meglévő, általa a könyvelésben elhelyezett számlák alapozzák meg, így a védelemnek a könyvelési anyagok hiányos voltával kapcsolatos kifogásai helyt nem foghattak. Téves az a vádlotti érvelés is, miszerint az Európai Bíróság gyakorlatával ellentétesen a hatóságok ugyanazon gazdasági eseményt a számlabefogadó oldalán elfogadták, miközben a kibocsátói oldalon megkérdőjelezték. A D. F. Bt. illetve a D.-T. Kft. által végzett termékértékesítés, illetve a nevezett cégek vevői (M. C., Sz. B.-B. stb.) által ezzel összefüggésben gyakorolt adólevonás joga az eljárásban nem képezte vita tárgyát. A bíróság nem ezt, hanem a D. F. Bt. illetve a D.-T. Kft. beszerzéseiről szóló számlái, tehát a fentiektől eltérő gazdasági események fiktív voltát állapította meg, így érvelése logikai hibában nem szenved. Alaptalanul hivatkozott a védelem fellebbezésében arra is, hogy a bíróság a védelem által felkért M. I. szakértői véleményének bizonyítékként történő értékelését elmulasztotta. Azt ugyanis az ítélete 46. oldalán kifejtettek szerint okirati bizonyítékként figyelembe vette, majd számot adott arról, hogy miért nem fogadta el. Az e körben hivatkozottak mindösszesen annyiban szorulnak kiegészítésre, hogy a gazdasági események mint múltbeli események megtörténtének, illetve szereplők szándékának, összességében a számlák fiktív voltának a megítélése nem különleges szakértelmet igénylő szakkérdés, hanem egyszerű ténykérdés, melynek megállapítása az 1998. évi XIX. törvény 75.§ (1) bekezdése és a 78.§ (3) bekezdése, illetve a Be. 163.§ (1) bekezdése továbbá a 167.§ (4) bekezdése alapján a vádemelést követően a bíróság hatásköre. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a

bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Erre figyelemmel M. I. szakértői véleményének lényegét képező ezzel kapcsolatos – a vádiratban írtak bizonyíthatatlanságát állító - egyéni álláspontja közömbös, e körben a kompetenciáján jelentősen túlterjeszkedett. P. A. könyvszakértő ugyanakkor feladatkörén belül maradván jellemzően csupán felhívta a figyelmet azokra a körülményekre melyek a gazdasági események megtörténtének vizsgálata körében relevanciával bírhatnak, az állásfoglalást, a bizonyítékok mérlegelését – helyesen – a bíróságra bízta. Miután pedig az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos megállapításai számos bizonyítékon és az azokból levonható ténybeli következtetéseken alapulnak, a védő P. A. szakértői vélemények megalapozottságát támadó érvelése helyt ugyancsak nem foghatott.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát mindkét tényállási pont vonatkozásában teljes körű bizonyítás lefolytatását követően a beszerzett bizonyítékok hiánytalan, a logika szabályainak megfelelő értékelésén alapul, így az I.r. vádlott és védője által tartalmilag felmentés érdekében bejelentett fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére. Az ítélet 47-48. oldalán található, az időbeli hatály kapcsán kifejtett indokolásban helyesen foglalt állást a Btk. 2.§-a alapján a vádlott cselekményének kedvezőbb elbírálását eredményező, az elbíráláskor hatályos büntető törvény alkalmazásáról. A költségvetést károsító cselekményeinek minősítése is alapvetően törvényes. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője azonban alappal utalt arra, hogy tévedett a törvényszék amikor a vádlott költségvetést károsító bűncselekményét 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett bűncselekményként értékelte. A költségvetési csalás törvényi tényállásának megalkotásánál ugyanis a törvényhozó célja az volt, hogy minden olyan büntetendő magatartást, amely a legszélesebb körben meghatározott költségvetés legtágabban meghatározott vagyoni sérelmével járhat, a költségvetési csalás tényállásába illessze. A költségvetési csalás tényállása ún. összefoglalt bűncselekmény, azaz a törvényi egység egy másik típusától, a folytatólagosságtól eltérő, olyan törvényi egység, amely akár egymással össze nem függő cselekményeket olvaszt egyetlen bűncselekmény tényállásába. Ennél fogva nem kizárt a bűncselekmény-egységként értékelése az egyébként térben is időben is elkülönülten végrehajtott cselekményeknek. A törvényszék tényszerűen hivatkozott a BH.2018.162. számú eseti döntésben írtakra ezeket ugyanakkor a rendbeliség és a folytatólagosság megállapításakor figyelmen kívül hagyta. Tekintettel arra, hogy egységteremtő hatása a vádemelés időpontjának van, az így egységet képező bűncselekmények esetében a folytatólagosság megállapítása kizárt. Tévedett a törvényszék akkor is, amikor a bűncselekményegységet költségvetési jogviszonyként látta csak megállapíthatónak. A költségvetési csalás törvényi tényállása általános alanyt rögzít, eredményként ugyanakkor az e személy által egy vagy több költségvetésnek okozott vagyoni hátrányt határozza meg. Ebből adódóan azonos tettes esetén az elkövető (ill. az általa képviselt társaság(ok)) valamint az egyes költségvetések közti jogviszonyok száma jelentőséggel nem bír. Lényegtelen, hogy az elkövető cselekményeivel hány költségvetésnek, hány jogviszonnyal összefüggésben okozott vagyoni hátrányt. Ezt az értelmezést a Kúria is megerősítette, amikor a 13/2017. számú büntető elvi döntésének [6] bekezdésében leszögezte, hogy teljességgel közömbös, hogy a terheltek az elkövetési magatartást hány adójogviszonyban tanúsították. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az I.r. vádlott cselekményének minősítésénél – a fellebbviteli főügyészség álláspontját osztva – a rendbeliségre és a folytatólagosságra utalást mellőzte ugyanakkor felhívott jogszabályhelyet pontosítva a Btk. 396. § (5) bekezdés b) pont II. fordulatra, azaz az üzletszerűségre, mint a bűncselekmény minősítő körülményére is utalt. Tekintettel arra, hogy az elkövetési érték a különösen nagy vagyoni hátrány Btk. 459.§ (6) bekezdés d) pontjában írt 500.000.000,- forintos felső határát az egységbefoglalás ellenére sem haladta meg, e korrekciónak a bűncselekmény minősülésére további kihatása nem volt. Bűnhalmazat hiányában

azonban a Btk. 81.§ (1) bekezdése alapján az ítélet rendelkező részében a halmazati büntetésre utalást az ítélet tábla ugyan csak mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlott időközben bekövetkezett – a személyi körülményei körében rögzített – betegségei további enyhítő körülményként értékelendők. E betegségek jellegére, a mindennapi életvitelre/életminőségre gyakorolt nem oly jelentős hatására tekintettel azonban e körülményeknek a büntetés kiszabására érdemi kihatása nincs. A vádlott rendezett életvitelére történt hivatkozások figyelemmel arra, hogy ugyanilyen bűncselekmény miatt újabb büntetőeljárás indult ellene, melyben jelenleg is letartóztatásban van, helyt nem foghattak. További súlyosító körülmény azonban a bűncselekmény több bevallási időszakon keresztül zajló, kitartó szándékkal történt elkövetése. Az egységbefoglalás okán a büntetés ugyan nem halmazati büntetés, azonban az ekként immár 270.000.000,- forinthoz közeli elkövetési érték jóval jelentősebb súllyal esik latba. Így a halmazati büntetésre vonatkozó szabályok figyelmen kívül hagyásával megállapított alacsonyabb – mintegy 7 év 6 hónapi – közép mértéket el nem érő, az 5 éves törvényi minimumhoz közeli 6 év tartamú szabadságvesztés eltúlzottnak továbbra sem tekinthető, kellően igazodik a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyához, a személyében rejlő társadalomra veszélyességhez és az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A kiszabott büntetés tekintettel arra, hogy a bűncselekmény révén szerzett vagyoni előny a vádlott által képviselt, az adólevonási joggal jogosulatlanul élő gazdasági társaságoknál keletkezett, továbbá a láncolat működtetésében Sz. A. aktív szerepet vállalt, a védői érveléssel szemben a belső arányosság követelményének is megfelel. Enyhítésére az ítélet tábla – a bűnösségét továbbra sem belátó vádlott esetében – indokot nem talált.

A vádlottal szemben a Btk. 50.§ (2) bekezdése alapján vagyoni viszonyaihoz mérten, a Btk. 50.§ (3) bekezdésében írt keretek között kiszabott mindösszesen 150.000,- forint összegű pénzbüntetés, a Btk. 52.§ (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 54.§ a) pontja alapján a Btk. 53.§ (2) bekezdésében írt keretek között alkalmazott, a szabadságvesztés tartamához igazodó gazdasági társaság vezető tisztségének viselésétől eltiltás, továbbá a Btk. 61.§ (1) bekezdés alapján a Btk. 62.§ (1) bekezdésében írt keretek között alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés mind nemét, mind pedig tartamát tekintve törvényes azzal, hogy a pénzbüntetés átváltoztatásával kapcsolatos rendelkezést az ítélet tábla pontosította, figyelemmel arra, hogy részbeni meg nem fizetés esetén azt nyilvánvalóan nem 100 napi szabadságvesztésre, hanem napi tételenként egy-egy napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjával kapcsolatos ítéleti rendelkezések a vonatkozó és a törvényszék által hivatkozott anyagi jogszabályoknak megfelelnek.

Tévedett azonban a törvényszék amikor a fiktív ügyletek miatt általa is elismerten vitatható tulajdoni helyzetű az eljárás során Rkv.II.82-83/2012. szám alatt lefoglalt és a PKKB 4.Bny.44.527/2012/2. számú végzésével előzetesen értékesíteni rendelt cukor lefoglalását megszüntette, majd anélkül, hogy annak kiadása esetén az arra jogosult személyét meghatározta volna, azt ismeretlen arányban az I.r. vádlott által fizetendő pénzbüntetés és bünygyi költség, valamint a II.r. vádlott által fizetendő pénzbüntetés megfizetésére visszatartotta. Miután a cukor lefoglalására már nincs szükség a lefoglalás megszüntetése a Be. 320.§ (1) bekezdés a) pontja alapján indokolt. A lefoglalás megszüntetése esetén a kiadás rendjét a Be. 321.§-a szabályozza. A Eszerint a dolgot elsődlegesen annak kell kiadni aki a bűncselekmény elkövetésekor a dolog tulajdonosa volt és tulajdonjogával kapcsolatban ésszerű kétely nem merült fel. Ha ilyen személy

nincs azt annak kell kiadni, aki a kiadás iránt megalapozott igényt jelentett be, ennek hiányában pedig annak akitől lefoglalták. A Be. 321.§ (5) bekezdése szerint a terhelttől lefoglalt dolog azonban a bíróság határozata alapján az állam tulajdonába kerül, ha az kétségtelenül másét illet, és ennek a személynek a kiléte nem állapítható meg. Ha az ilyen személy kiléte utóbb mégis tisztázódik, az érintett a dolog kiadását vagy az értékesítésből származó ellenértékét igényelheti. Az igénylő kérelméről a polgári perrendtartásról szóló törvény szerint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság határoz.

A Be. 323. § (1) bekezdése a pénzbüntetés, vagyonekbobzás vagy bűnügyi költség biztosítására kizárólag a terheltnek kiadandó dolog visszatartásának lehetőségét biztosítja.

Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság az alábbiakra kíván rámutatni:

A nyomozási iratok 163. oldalán található lefoglalásról szóló jegyzőkönyv szerint a nyomozó hatóság 2012. május 30. napján Trkv.82-83/2013. számon az I. M. C. M. előtti területen várakozó kamionokból 2x24 tonna kristálycukrot foglalt le. A CMR okmányok szerint a feladó a Kb. F. s.r.o., a címzett a V. V. Kft. volt. Ugyanakkor a sofőröknél lévő szállítólevélen szállítóként a R. A. Plus Kft., vevőként a az I. M. C. M. szerepelt. Ehhez képest dr. K. F. ügyvéd, mint a D.-T. Kft. képviselője a 2012. július 03. napján kelt beadványában a dolog kiadását kérte azzal, hogy a szállítmányt a D.-f. Trade Kft. a V.-V. Kft.-től megvásárolta. Ezzel kapcsolatban 2012. május 30. napján 20.324,- EUR illetve 20.468,- EUR összeget a V.-V. Kft.-nek átutalt. Ennek igazolására banki bizonylatokat és további két szállítólevelet csatolt, melyen már szállítóként a D.-f. T. Kft. vevőként pedig a R. A. P. Kft. szerepelt.

A csatolt banki bizonylatokból az utalás ténye valóban megállapítható, azonban sem az utalást végző személyre, sem az utalás jogcímére, illetve arra, hogy az ténylegesen a lefoglalt szállítmányokkal kapcsolatos-e, következtetés nem vonható.

A rendelkezésre álló adatokból tehát a szállítmány tulajdonjoga nem állapítható meg, annyi azonban kijelenthető, hogy a szállítmányoknak sem H. J. II.r. vádlott, sem pedig Sz. A. I.r. vádlott, mint magánszemély tulajdonosa nem volt. Az a lefoglalás idején valamely gazdasági társaság tulajdonát képezhette. A H. J. II.r. vádlott által képviselt V. V. Kft. tulajdonjoga az irányadó tényállás szerint a gazdasági események fiktív volta alapján kizárható. Sz. A. I.r. vádlott által képviselt D.-T. Kft. pedig időközben felszámolás befejezését követően a cégnyilvántartásból törlésre került. A R.-A. P. Kft. felszámolásáról és megszűnéséről nyilatkozott tanúvallomásaiban N. M., a társaság korábbi ügyvezetője is. (22.B.1060/2016/38.sz. jkv. 17.o). A KB.F.s s.r.o. e lefoglalt szállítmányok tekintetében a dolog kiadása iránt igényt – szemben több más szállítmánnyal – nem jelentett be. Mindezen adatok alapján ítéleti bizonyossággal annyi rögzíthető, hogy a lefoglalt cukor kétségtelenül nem a vádlottakat, hanem másét illet, ennek a személynek a kiléte azonban nem állapítható meg. Erre figyelemmel a dolognak, illetve értékesítése esetén annak ellenértékének az I.r. vádlott által fizetendő pénzbüntetés és bűnügyi költség, valamint a II.r. vádlott által fizetendő pénzbüntetés megfizetésére történő visszatartása törvénysértő. A másodfokú bíróság ezért az ítélet ezzel kapcsolatos rendelkezését megváltoztatta és a Be. 321.§ (5) bekezdése alapján megállapította, hogy a kérdéses dolgok az állam tulajdonába kerülnek azzal, hogy ha a tulajdonos kiléte utóbb mégis tisztázódik, az érintett a dolog kiadását vagy az értékesítésből származó ellenértékét igényelheti. Az igénylő kérelméről a polgári perrendtartásról szóló törvény szerint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság határoz.

Az ítélet bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezései – a bűnösség megállapítására és egyes költségek vádlottanként történő elkülöníthetőségének hiányára figyelemmel – törvényesek és megalapozottak, azzal, hogy azok I.r. vádlott esetében a Be. 574.§ (1) és (4) bekezdésén alapulnak.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. június 21. napján kelt 22.B.1060/2016/154. számú ítéletét – a tényállás kisebb pontosítása és kiegészítése mellett – a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta azzal, hogy az ítélet rendelkezésében I.r. vádlott tényleges tartózkodási helyét a Be. 561.§ (2) bekezdés b) pontjában, a Be. 184.§ (2) bekezdés f) pontjában és a Be. 10.§ (1) bekezdés 15. pontjában írtakra figyelemmel feltüntette.

A másodfokú bíróság ítéletével szemben a Be. 615.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2019. év január hó 30. napján

. Nehrer Péter s.k.	Dr. Szalai Géza s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék:

A Fővárosi Törvényszék 2018. június 21. napján kihirdetett 22.B.1060/2016/154. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.246/2018/10. számú ítéletében írt változtatásokkal Sz. A. I.r. vádlott tekintetében 2019. január 30. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év január hó 30. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző